

Слава
Великому
Жовтню!

№ 133 (1145). П'ЯТНИЦЯ, 7 листопада 1969 р. Ціна 2 коп.

НАС ВЕДУТЬ КОМУНІСТИ

ГОРДІСТЬ

В червонозорівському парткомі довго не роздумували: — Пійти у ковальсько-пресовий... Там зустрінете штампальника Івана Ісайовича Клименка... Хороша це людина, кадровий робітник!

Про розмову в парткомі не розповідаю секретареві парторганізації цеху І. І. Шинку. Прошу Івана Ісайовича познайомити мене з гарним виробничником. І той теж без вагань:

— Клименко... Ходімо, я проведу вас до нього.
— Дякую. Якимсь сам доберусь.
Тільки-но переступив поріг ковальсько-пресового, як

назустріч випливає неспростованого росту, але кремізний чоловік з крутою засмагою на обличчі.
— Вам кого? — запитує.
— Мені б познайомитися з кращим виробничником цеху...

— Таких в нас немало! Але я вас проведу он до того верстата-велетня. Там працює Іван Ісайович Клименко... Знову Клименко. Та я хочу, щоб про комуніста Івана Ісайовича слово сказало його молоді побратими по роботі.

В. ЮР'ЄВ,
спецкор «Молодого комунара».

Микола ОЛЕФІРЕНКО:

— Я працюю біля одного верстата з І. І. Клименком. Не так давно, ото як повернувся з армії в П'ястений Ташлик, то в райкомі порадили поїхати попрацювати на заводі. Згодися. А тепер зжився з заводом.

Нелегко спершу було. І хто знає, чи був би я зараз штампальником, якби не Іван Ісайович. Приставили мене до нього, як мали до нього. І він з першої ж зміни став вчити мене: що й до чого...

Дні за днями, тижні за тижнями пролітали, як одна мить. Іван Ісайович не раз жертвував обідом заради мене... Через шість місяців я здав на розряд. Так і залишився працювати з своїм вчителем.

Скромний, дуже скромний старий комуніст Клименко. Це коли про себе щось говорити. Не похвалиться навіть, що вже виконав п'ятирічку, що не відстав від нього його молоді вихованці Микола Скифус, Катя Коваленко, Віктор Іванов... всього 89 червонозорівців.

Катерина КОВАЛЕНКО:

— Коли я вперше потрапила до ковальсько-пресового, думала, що наступного дня втечу... Гуркіт, брязкіт, вишання металевих блоків створювало враження безкінечного хаосу. Та минав день, другий, місяць... І я стала вловлювати ритм, звуковий робочий ритм цеху. Навіть на відстані тридцяти метрів, серед десятка верстатів, вільно могла пізнати «мову» свого, за котрим Іван Ісайович. І я — учениця його.

Віктор ІВАНОВ:

— Є поняття глибше, — іменується воно — честь! Коли ти хоч один раз побував поруч з Іваном Ісайовичем, відчуєш тепло його рук, серцем пізнаєш людину кришталеву чисту — запитаєш себе: а який ти? Аж до якої міри перевищувати норми виробітку, одержувати високу зарплату...

Добре, що в нашому цеху є такий чоловік. Як батько... А йому незабаром на пенсію.

Та хіба забудеться завод? П'ять років війни, котрі пройшов з болем дорогами Європи, аби жилось людям вільно, радістю була праця...

Клименко — агітатор. Є йому про що розповісти молоді, ширим словом порадувати, на путь праведний наставити.

Більш двадцяти років приходить до шестисоттонного верстата, штампує диски, інші деталі, щоранку говорить нам, комсомольцям: «Коли вже взяли за діло — будьте гідними його. Аж до людини — кришка будь-якого металу!»

І я часто запитую: в чому ж секрет успіхів Клименка?
Микола Скифус:
— В робітничій гордості.
Катерина Коваленко:
— В широті.

Микола Олефіренко:
— В честі комуніста.
Сьогодні в багатотисячній колоні червонозорівців він виходить на парад. З внучкою на руках, з багряним Жовтнем у серці. І знову здаватиметься йому, що прожив лише сімнадцять, що зробив так мало...

М. Кіровоград,
завод «Червона зірка».

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

ЛЕНІНСЬКА ЮВІЛЕЙНА МЕДАЛЬ

Президія Верховної
Ради СРСР постановила:

Ювілейна медаль на
відзнаку 100-річчя з дня
народження Володимира
Ілліча Леніна встанов-
люється двох наймену-
вань:

«За доблесну працю.
На відзнаку 100-річчя з
дня народження Володи-
мира Ілліча Леніна»;

«За військову доблесть.
На відзнаку 100-річчя з
дня народження Володи-
мира Ілліча Леніна».

Затверджено Положен-
ня про ювілейну медаль.

(ТАРС).

Наказ Міністра оборони СРСР

№ 269

М. Москва

7 листопада 1969 р.

Товариші воїни армії і флоту!
Сьогодні радянський народ і його
Збройні Сили, усе прогресивне людство
святкують 52-у річницю Великої Жовт-
невої соціалістичної революції.

Трудящі Радянського Союзу тісно
згуртовані навколо Комуністичної партії,
зустрічають це свято новими успіха-
ми у розвитку народного господарства.
Видатним досягненням нашої науки і
техніки є спільний груповий політ трьох
радянських космічних кораблів, який
недавно закінчився.

Новий приплив трудової і політичної
активності радянських людей викликала
підготовка до 100-річчя з дня народжен-
ня Володимира Ілліча Леніна. Борючись
за дострокове виконання п'ятирічки, наш
народ відає усі свої сили і творчу
енергію справі дальшого зміцнення мо-
гутності соціалістичної Батьківщини.

Будівництво комунізму в СРСР здійснюється
у складних умовах історичного протистояння
двох світових соціальних систем. Намагаючись
продовжити існування приреченого історією
експлуататорського ладу, імперіалісти посилю-
ють боротьбу проти соціалізму, намагаються
придушити національно-визвольний рух наро-
дів, роздувають гонку озброєнь, йдуть на воєн-
ні авантюри.

Комуністична партія і Радянський уряд,
вірні принципам ленінської зовнішньої політи-
ки, послідовно проводять курс на ослаблення
міжнародної напруженості, зміцнення єдності
країн соціалістичної співдружності, подають
всесвітню підтримку народам, які борються за
свободу і незалежність, за соціальний прогрес.

На сторожі завоювань Великого Жовт-
ня, творчої праці радянського народу

пильно стоять наші Збройні Сили. В
нерушній єдності з арміями братніх
соціалістичних країн вони гідно викону-
ють свій патріотичний та інтернаціональ-
ний обов'язок.

Товариші воїни армії і флоту!
Поздоровляю вас з всенародним свя-
том — 52-ю річницею Великої Жовтне-
вої соціалістичної революції. Бажаю
вам нових досягнень у бойовій і політич-
ній підготовці, зміцненні військової дис-
ципліни, порядку й організованості, в
дальшому нарощуванні бойової готов-
ності військ.

На відзнаку 52-ї річниці Великої Жовт-
невої соціалістичної революції наказую:
Сьогодні, 7 листопада, о 20 годині за
місцевим часом салютувати в столиці на-
шої Батьківщини — місті-герої Москві, в
столицях союзних республік, у містах-
героях Ленінграді, Волгограді, Севастопо-
лі, Одесі, у фортеці-герої Бресті трид-
цятьма артилерійськими залпами.

Хай живе наша велика Батьківщи-
на — Союз Радянських Соціалістичних
Республік!

Хай живе героїчний радянський народ
і його доблесні Збройні Сили!

Слава Комуністичній партії Радян-
ського Союзу — патхенникові й орга-
нізаторові всіх наших перемог!

Міністр оборони СРСР,
Маршал Радянського Союзу
А. ГРЕЧКО.

Сьогодні вам знову про Леніна
Співати бадьорі пісні,
Про траси, між зорі простелені,
Про обрії степу ясні,
Про день Революції славен,
Про дальні дороги звият...
Дитинства вітри кучеряві —
То віра у світле життя.

Поглянь: горизонтів вітрила
Під небом жагучим дзвенять,
Мов крила, мов юності крила,
Мій Жовтень червоний підняв,
І Леніна прапор над світом,
І лет Революції наш...
З дитинства любов'ю зігрітий
Комуни грядущої марші!

Фото В. КОВПАКА.

Н. ДОБРИЙ.

Для присутніх було дано великий святковий концерт.
(РАТАУ).

В. ЦВЯХ.
спецкор «Молодого комунара».
Колгосп «Победа»
Маловишківського району.

На фото: ліворуч — шофер Олександр МОСКАЛЬОВ, праворуч — «Гарно вродили» у кукурудзях, радіють комсомольці — тракторист Василь КЛИМЧУК і обліковець бригади Лідія ДЕМЧЕНКО.

Фото В. Ковпака.

В Кіровоградській середній школі № 4, що носить ім'я В. І. Леніна, відбулося «Свято червоної зірочки». А це значить: відмінні учні перших класів не просто собі школярки, тепер вони — жовтенькі. Відбувся тут також і урочистий прийом в піонери. На знімку ви бачите, як вожді Люда Майстерко та Наталка Подзінгун пов'язують своїм молодшим друзям червоні галстуки.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

124 НЕЗАБУТНІХ ДНІ

СМОЛЬНИЙ — ШТАБ РЕВОЛЮЦІЇ

124 дні пролягли між пізнім вечором 24 жовтня 1917 року, коли Ілліч прийшов до Смольного, і пізнім вечором 10 березня 1918 року, коли він вирушив до Москви.

«Смольний... був бойовим центром, звідси В. І. Ленін здійснював партійне і радянське керівництво першою в світі пролетарською державою». Такий напис на меморіальній дошці Смольного.

По гранітних сходах Ленін у пам'ятну жовтєву ніч піднявся на третій поверх, швидко пройшов у праве крило будинку, де в кімнатах № 75 і № 76 містився Військово-революційний комітет.

Безкінечні, прямі коридори Смольного, Сотні кімнат. Тоді, в 1917-у, все це вирувало багатолюдним. Може, саме тому Володимир Ілліч обрав для свого кабінету крайню кімнату на третьому поверсі. Тепер на стіні біля дверей мармурова меморіальна дошка: «В цій кімнаті, після утворення Радянської уряду на Другому Всеросійському з'їзді Рад, був перший кабінет голови Ради Народних Комісарів Володимира Ілліча Леніна».

Тут В. І. Ленін підписав перші декрети і розпорядження Радянського уряду, проводив засідання Раднаркому, зустрічався з робітниками, делегатами другого Всеросійського з'їзду Рад.

Важко уявити весь масштаб ленінської діяльності в ті дні. Та саме тоді особливо яскраво проявився ленінський стиль керівництва: точність, оперативність, вимогливість, діловитість, вміння сміливо і масштабно розв'язувати складні завдання, виняткова увага до людей, сердечність, чуйність.

Лише з 25 жовтня 1917 року по 18 січня 1918 року — в період від другого до третього Всеросійського з'їзду Рад В. І. Ленін склав 32 проекти основних декретів Радянської влади, підписав або затвердив 236 урядових актів з надрізнозначними питаннями життя молодого республіки.

Скільки людей побувало в ленінському кабінеті! Зусупці з петроградськими робітниками, селянськими ходоками, представниками інтелігенції. Невпинний пошук нових форм і методів управління, розмови з наркомом і маленькі записочки — нагадування: кому і про що сьогодні слід доповісти. Ці записки працівники Раднаркому з любов'ю називали «ілічовками».

Знаходив час В. І. Ленін і особисто бачити на підприємствах.

Ленін у Смольному... Звідси він бачив усю планету. А сьогодні люди всієї землі приходять сюди до Ілліча.

(РАТАУ).

КОМСОМОЛЬЦІ ЗА НАМИ ІДУТЬ

ХОЧ НЕМАЄ ЗВАННЯ

СИЗИЙ осінній світанок повільно протирає холодне небо. Голубою стрілою перетинає обрій падаюча зірка.

В такий час біля входу нашої шахти розвертається старенький автобус. Літні і молоді гірники легко зіскакують на землю і збачують до контори, а потім до нарядної.

Тольо Петрова я пізнаю відразу. Його кремезна постать відкидає довжелезну тінь поперед себе і, ніби розсовує сіру імлу.

— Добрий ранок, Анатолію!

— Здрастуй, Олександр! Ного потиск мішній і теплий. Так вітаються лише щирі і хороші хлопці.

Тольо Петров не член комітету комсомолу, не бере участі в художній самодіяльності, не навчається на останньому курсі заочного вузу. І все ж мені хочеться сказати саме про нього.

Близько року тому смуглявий юнак високого росту переступив поріг комітету комсомолу нашої шахти:

— На облік можна взятися?

— Новачок! — запитанням на запитання відповів хтось із членів комітету.

— Так. Буду у вас працювати. Нещодавно демобілізувався.

— Як звали?

— Анатолій Петров.

Ми презирнулися.

— Сергій Петров, це ваш брат?

— Мій.

Члена шахтного парткому, кавалера знаку шахтарської слави Сергія Петрова знали в нас усі. На мов здивування Тольо не пішов відразу в лапки свого брата. Хоч під рукою такого досвідченого гірника йому було б набагато легше освоювати незручну свою майбутню професію.

Молодий Петров став працівником бурильникової бригади. На лексиконі шахтарів слово це означає «пізземний штурман». Дійсно, хлопці штурмували вугільні товщі, буряючи їх уперто і затято. Тобто, робили розвідку, якої товщина залігав пласт у лаві.

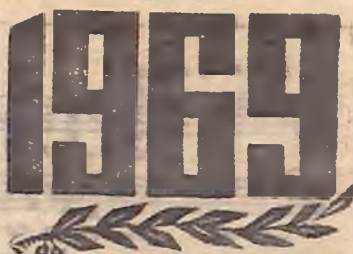
Потім Тольо навчався на курсах кріпильників — прохідників. І лише після їх закінчення пішов працювати в зміну свого брата.

ТАВА. Вона не терпить слабодухих. І коли ви вперше ідете по ній, невміло поправляючи лампочку на касці, і через кожні десять метрів умудряєтесь спитнутися «на різаному», то це означає, що не ви знайомилися з шахтою, а вона з вами. Та зате, якщо через кілька днів ви сміливо крокуватимете по штреку, легко переступаючи сині блискавиці режик, то ви — господар підземного царства.

А він дійсно господар цього багатометрового і своєрідного метро, де гуляти не ескалатори, а потужні механічні комплени. Тепер Анатолій працює в сто шостій лаві. Вона з «характером». Вода, пливучи. Нерідко доводиться механізмам допомагати і звичайною лопатою. Проте це не біда, головне, щоб вагонетки не порожніли підіймалися нагору.

Зараз, коли листопад роздигає тендітні клени, засипаючи їх іржавим листям, я пригадав той недавній день, коли комсомольці шахти здавали свій Ленінський залік. Кімната комітету комсомолу була огорнута урочистою тишею.

— Та ви не хвилюйтесь, Анатолію, — заспокоював А. Петрова пропагандист, головний механік В. М. Борушек.

— Володимир Ілліч Ленін у праці «Крок вперед, два кроки назад» розглянув аспекти про партію... — голос юнака поступово вирівнювався і під кінець звучав впевненіше і зичніше.

Залік було зараховано. Короткий біографічний нарис про вождя Тольо знав чудово.

А трудовий залік? Його він здає сьогодні. І зобов'язання до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, це і його трудові екзамени. А вони нелегкі. До славного ювілею гірники дали слово видати на-гора зверху плану 24 тисячі тонн бурого вугілля...

День кинув у розчиненні двері вентиляційного стовбу два сонячні снопи променів. Поправляючи каски і обшукуючи брезентові роби, шахтарі виходять на повітря шахти.

Першим іде комуніст Сергій Петров. За ним — Анатолій. Поспішає, не хоче відставати від свого старшого брата. Широко гортає кроки і навіть уста стискує вперто, як Сергій.

І мені це здалось трішки символічно. Дійсно, нашим комсомольцям є з кого брати приклад і на кого рівнятися. Ідуть вони нога в ногу з комуністами. А тому хода їхня тверда і впевнена.

О. ЛІСОГОР, член КПРС.

Шахта 2-3, м. Олександрія.

ПРАПОР НАД СЕЛИЩЕМ

Петро Назаренко...

Ми їхали співставляти. Дуже хотілося порівняти стару Єлисаветградівку і нову, життя її мешканців колись і тепер: так пізнаєш Істину.

Колись у цих краях працював статистик Гомілевський. Його слідчення про життя селян використав В. І. Ленін у роботі над книгою «Розвиток капіталізму в Росії». Статистик віддавав родину «селянина середньої руки» Петра Назаренка, детально описав її прибутки і витрати. Порівнювати нібито є з чим.

Ну, а сьогоднішнє? Так поно ж ось, на очах. Дипси, виваї, співставляй і роби висновки. Заманливо, справді, порохувати до карбованця прибутки й витрати нинішніх єлисаветградців — прибутками й витратами того ж таки Петра Назаренка. Як виявилося, місцеві ентузіасты зробили вже таку спробу: за допомогою учнів провели дослідження сімейних бюджетів жителів селища.

Але порівняння не вийшло... Не в тому ж річ, що дореволюційний селянин мав зі свого клантика певну суму та ще з наймів приносили стільки-то, а тепер колгоспник артілі «Дружба» заробляв в скільки разів більше. Надто вже велика розбіжність не лише в кількості заробленого й витраченого, а й, говорячи мовою економістів, у статтях витрат. Одяг, харчі, свідки (нині свідки) — ось на що працював Петро Назаренко. Його бюджет — це бюджет людини, яка мріяла вижити. Коли життя затискувало вже не саме гої, лише Петро Назаренко у шпик і заливав своє безтапання... Тут не до того, що ми називаємо культурою, духовним ростом. Це була система, така сама доля готувалася його дітям і дітям його дітей.

...і його земляки

Доля виявилася неадекватною. Разом з червоним прапором, що з'явився у 17-у році над Єлисаветградівкою, сюди прийшло інше життя, яке від тієї долі по-лишило тільки спогад.

...Чи не найкращий будинок у селищі — середня школа. За її високими ві-

нами починається справжнє пізнання світу нинішніми земляками Петра Назаренка. Він не витрачав і копійки, щоб навчати дітей: шкільні селянини не мав. Сьогодні єлисаветградівці теж не витрачають нічого на цю мету: вони вчаться за рахунок держави.

Коли учні і вчителі задунали написати історію своєї школи, вони вирішили прослідкувати шлях кожного випускника. Це виявилося майже неможливим: лише за післявоєнний час більше двохсот з них здобули вищу та середню спеціальну освіту, стали вчителями, лікарями, агрономами, зоотехніками. Одних тільки інженерів Єлисаветградівка дала 49 чоловік. Загальноосвітня історія школи вмістилася на половині сторінки із зошита: за 35 років тут одержали початкову освіту 90 чоловік. А виходячи із села, який здобув вузівський диплом, і рідніні пам'ятають на прізвисько: він був один.

Господарюють земляки Петра Назаренка на сільських нивах. У поміч їм — 30 тракторів, 20 різних комбайнів, 11 автомашин. Та й тут таки не в кількості справа. В. І. Ленін відзначав, говорячи про наш край, що техніка, яка починала надходити в поміщицькі й куркульські

господарства, ще більше погіршувала становище селян, кожен десятий робітник був на час написання «розвитку капіталізму в Росії» дитиною у віці 10—14 років. Нині малюнки полетіли в часті замінюють румну працю. Чи не тому, замість турбот про грошовий бюджет, на перший план у молодого єлисаветградівця виступають турботи про бюджет часу? Будинки культури, кіно, телевізор, виконання громадських обов'язків — усе це вимагає вільних годин.

Тяжко порівнювати життя дореволюційного селянина і нинішнього колгоспника Єлисаветградівки. А це порівняти — не можна: той, хто сьогодні стає на ноги, має знати, що приніс у селі прапор революції. І молоді земляки Петра Назаренка багато роблять, щоб жоден штрих історії не загубився. До відвідувачів місцевого музею — обладнаного вві силами молоді — промовисто говорять численні свідки далеких і близьких днів. Та й саме селище. Його люди — хіба не наочний посібник до теми «Червоний прапор над Єлисаветградівкою»?

Ю. МОТОРНИЙ. Фото В. Ковпаки.

Георгій ПОЗНЯК

Є в слові зміст

Це слово називає у серце западо. Величний у ньому закладено зміст. Хто першим пішов у бригаду відстаю? У відповідь чути: це він, комуніст! Цілий простор — ні меж їм, ні краю... Під ситою пожовкла лежить ковила. Хто першим намет у степу напинає, Щоб поле вродило, земля ожилла? Хто змінив русло отці-Єнсею? Хто зорям вквітчує неба батист? Хто дружиб і миру чудесну алею Кладє для народів? Це він, комуніст! В модений турботі про благо народу. Віддавши йому своє серце і кист, Крокує невпинно в годину й негодю Син партії Леніна — Він, комуніст!

Селом — ветерани

Село Антопівка... Звичайне це село. Яких багато в нас на Україні. Скільки людей хороших ти дало За роки лихолітні і ордині! Чи доля б їх покланкала куди, Куди б життя їх не перекидало — Вони усі вертаються сюди. Для них село священним місцем стало. Бо тут дітей кохали матері, Батьки в життя їм стежку прокладали. А час минав... Злітали до зорі Сини і дочка, що орлами стали. Гаряча зустріч, потиск дружніх рук, Здається, згадка і кінця не буде. Було всього... Сільський гайтан-павук Стріляв їм із обріза в груди. Негого було... Окресив хліба в хаті, Чобіт на всіх і вдягавки нема... Та в грудях серце билося крилато, Від сонця Леніна мезала зла літма. За світ поїзній у білі ішли — ще юні, Павла Корчагіна ровесники-брати. Вставали зримо обриси комуні, В прийдешнє світло зводились мости. Минулися роки... Життя була щасливо, Збудоване в труді, зойоване в бою, Ідуть Антопівкою ветерани снів, Співачи піснї про молодість свою.

На Шипці

Відсриміли бити давні За священний цей редут. Руські воїни преславні Вічним сном спочили тут. Розігнало сонце хмари — Відступили яничари, Зріє зелен-виноград, Де поліг за брата брат. За свободу Для народу, Хто загинув у бою, Той від роду і до роду Вічно житиме в серцях.

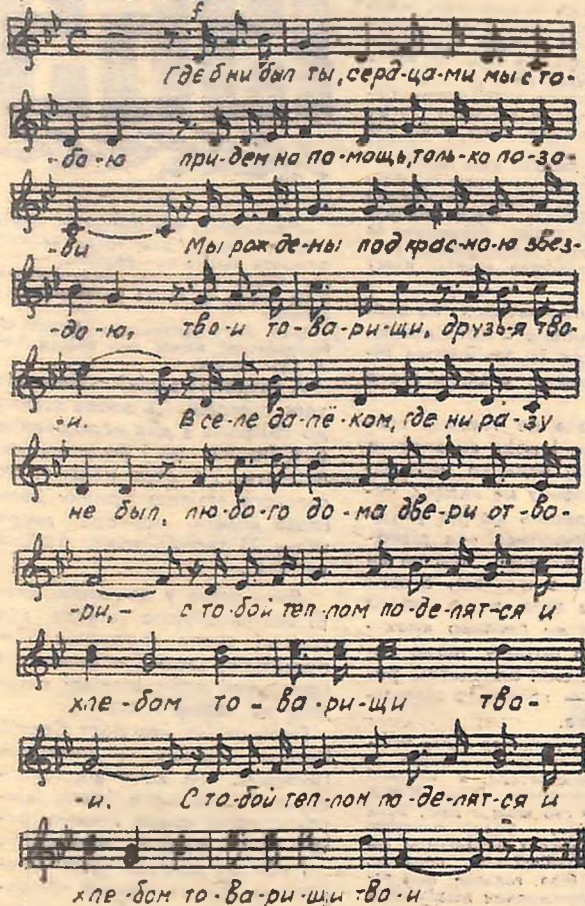
Осінні флейти

У жовту паву листи на деревах Фарбує осінь пейзаж чарівним, Багряне полум'я берез і кленів. Розносить вітром по степах величких, Меці здається: то якийсь художник Невдалий по цій землі ступає, Де ступить крок — там полиша шедеври, Яким ні з чим порівняти немає, Я слухаю: співає осінь пісню, І голос ніжний з буйним вітром зливає, Мені здається, то дівчина тужить, За суженим своїм, що забарився. В напурзі перли, знову прислухаюсь... Якій музиці серце мове крає? Хто ніжністю чарує мою душу?.. Маєстро-осінь то на флейті грає.

Відаїтас в путь далеку Зграя журавлів, Залиша гніздо ледека До весняних днів. Жолудеву бронзу в лісі Струшують дуби, Ходить осінь, ніби пісня Мирної доби, З небувалим урожаєм В рідній стороні, З теплим, сльним короваєм Прямо з черні; З золотим дарунком саду В кожному дворі, З урожайним нашим святом, З прапором вгорі, Зоряйгай, труздар, обнову, Вийди з-за воріт — Ся осінь червилькова Сонцем на весь світ!

В темпе марша

На ваше замовлення

Товарищи твои

Слова Л. Дребенева

Музыка А. Фылюковского

Где б ни был ты, сердцами мы с тобою,
Придем на помощь, только позвоши.
Мы рождены под красною звездою,
Твои товарищи, друзья твои.
В селе далеком, где ни разу не был,
Любимого дома двери отвори. —
С тобой теплом поделится и хлебом
Товарищи твои. 2 раза

В тайге пугаешь или в море тонешь,
В суровый час надеждою живи —
Са сотни верст к тебе придут на помощь
Твои товарищи, друзья твои.

А если вдруг пойдешь не той дорогой,
От нас ошибок в сердце не таи —
Тебе рукою твердою помогут
Товарищи твои. 2 раза

От волн студеных до жарких силовов,
О дружбе песни, штижем шари.
Ее сложили двести миллионов,
Твои товарищи, друзья твои.

Где б ни был ты, сердцами мы с тобою,
Придем на помощь, только позвоши.
Мы рождены под красною звездою,
Твои товарищи, друзья твои. 2 раза

Подарунок Молодіжному

Чудовий подарунок до 52-ї річниці Великого Жовтня отримали мешканці селища Молодіжного. Тут збудовано експлуатацію нове приміщення Будинку культури. Просторе фойє. Увагу привертає велика фотопанорама «Долінський цукровий завод». Тут і портрети кращих виробників під-

приємства — переможців ювілейного змагання.

В новому культурно-мистецькому закладі — шість робочих кімнат, зал для глядачів на 420 місць, простора сцена, дві кімнати для артистів. На другому поверсі знаходиться бібліотека з читальним залом.

В новому Будинку культури розміщується також філіал дитячої музичної школи.

Г. МИХАЙЛЮК.
Долінський район.

ЛИСТОПАД ПІДНІМАЄ ЗАВІСУ

Напередодні свята в редакцію нашої газети завітали головний режисер Кіровоградського державного українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького заслужений діяч мистецтв республіки І. В. Казнадій та молодий актор Юрій Волохов.

Ми попросили наших гостей поділитися творчими планами, задумами в переддень Великого Жовтня...

Молодь театру — молоді Кіровоградщини

7 листопада урочисто піднімається завіса нашого театру. Кропивницькі розпочнуть свій 32-й сезон молодіжною виставою «Горлиця» за п'єсою О. Колонійця.

Після ретельного обговорення і відбору ми сьогодні приїдемо над виставами Ленінського ювілейного сезону. Заглянувши до наших репетиційних фойє, ви побачите з яким старанням готують актори героїчну поему Олександра Левади «Камо» — про життя легендарного революціонера-ленінця Семена Аршаковича Тер-Петросяна, про його боротьбу з царською охророю. У виставі бере участь переважно молодь.

В іншій кімнаті зібрані виконавці ролей молодіжної п'єси Мара Байджієва «Поєдинок». Ставить виставу молодий режисер театру Борис Міланкін.

Герої «Яблунового полону» В. Дніпровського вирують у задумі молодого режисера Аліма Ситника. Вистава наміняється на січень 1970 року.

Студентська та шкільна молодь зможе подивитися у нас протягом січневих та березневих канікул наступного року темпераментну виставу за п'єсою нашого земляка Івана Микитенка

Я дуже хвилююсь...

Я хвилююсь, коли, повертаючись із чергових гастролей, їду затіненими і світлинами вулицями твоїми, Кіровограде! Вулиця Леніна... Вдивляюся в радісні обличчя перехожих, тих кого сьогодні доведеться грати на сцені... Вулиця Леніна... Театр...

Скільки в цьому слові таємничого... Театр, в якому творили Марко Кропивницький, Михайло Старицький, Іван Карпенко-Карий, Микола Садовський.

Невже я ходжу по цій самій сцені, де вони створювали незабутні образи? Образи, що вийшли перлинами в скарбниці театрального мистецтва Украї-

ни?.. Я дуже хвилююсь... Адже мені і моїм товаришам по мистецтву треба виправдати це високе звання: бути продовжувачами справ наших корифеїв.

Мені 27 років... Хочу багато дечого сказати своїми ролями тобі, мій земляче, Чи вдалося це мені? Може і вдалося, та життя вимагає більшого.

Хочеться творити, приносити радість тим, хто після трудового дня приходить до нас, щоб побачити на сцені свого сучасника, знайти відповідь на хвилюючі питання. А може, ми не завжди відповідаємо на них?..

В чому покликання театру?.. Адже театр — трибуна... А хіба ми все сказали з цієї трибуни?.. Що особисто скажу тобі я, мій ровесник-кіровоградський?

А хочеться сказати багато. Перш за все, щоб ти знаходив у своїх героях відповідь на те, що тебе хвилює, в чому ти вагаєшся. Щоб ти не забував тих, хто загинув смертю хоробрих у буремні роки

Жовтневої революції, громадянської та Вітчизняної воєн, тих, про кого сьогодні ми співаємо і складаємо пісні; тих, чий образ сьогодні ми покреслюємо на сцені.

Я дуже хвилююсь... Чи зможу про все це я сказати тобі, мій глядачу, своєю сьогоднішньою і завтрашньою творчістю?

Я — актор. Можливо, завтра мені доведеться грати Гагаріна чи Комарова, Корольова або Гітлера. Тебе, будишник Кременчуцької ГЕС, або тебе, аугієць Олександрі, Тебе, будишник залізничник, робітник...

Я хочу, щоб ти завжди був зі мною, щоб я вніс у тебе, щоб ми могли з тобою в ногу йти, мій сучаснику, в цей ювілейний ленінський рік.

Я дуже хвилююсь. Адже в день Великого Жовтня ми відкриваємо ювілейний сезон. Що він мені принесе? Творчі пошуки, нові ролі, успіхи, а можливо і невдачі. Проте цей сезон ніколи не згасне в моїй пам'яті. Бо це сезон Ленінського року.

І мені хочеться, щоб хоч невелика частинка моєї праці опинилася у вінок всенародної любові до вождя.

Ю. ВОЛХОВ,
артист, секретар комсомольської організації театру.

І. КАЗНАДІЙ,
головний режисер театру.

Святковий настрій в учасників танцювального ансамблю «Колос» Палацу імені Жовтня кіровоградського заводу «Червона зірка». Радість дарують вони людям своїм мистецтвом.

Фото В. КОВПАКА.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 7 листопада. Перша програма, 9.30 — Вітськовий парад і демонстрації трудящих. Передача з Красної площі і Хрещатика. 14.00 — «Ми — інтернаціоналісти». Прем'єра телефільму. (М), 15.00 — Наша афіша. (К), 15.05 — Для дітей. «Ми йдемо за сонечком». (К), 15.35 — Чемпіонат СРСР з хокея. ЦСКА — СКА (Ленінград). 17.30 — Художній фільм «Знак удачі». 19.00 — «На воєнні». Святковий випуск. (М), 20.35 — Репортаж про вітськовий парад і демонстрації. (М), 21.30 — Літературний театр. Ю. Смолян. «Реве та стоїть Дніпр широкий». (К), 22.05 — Спеціальний телефільм. (К), 22.35 — «Вітаємо з святком». Коштор. (К).

СУБОТА, 8 листопада. Перша програма, 9.00 — Гімнатики для всіх. (М), 9.45 — Новини. (М), 10.00 — «Будьте щасливі». (М), 10.30 — «Життя тацю». (М), 11.25 — Наша афіша. (К), 11.30 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Це моя тема». (К), 12.20 — Музична подорож по країні. (М), 13.20 — «Жовтень передсвятковий». Прем'єра телефільму. (М), 14.30 — «Світ соціалізму». (М), 15.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (Мінськ) — ЦСКА. 16.45 — «Осінні голоси». (К), 17.00 — Новини. (М), 17.15 — Програма кольорового телебачення. Святковий концерт. (М), 18.15 — «Кіровоградщина Жовтнева». (Кіровоград). 18.45 — «Іла мерида» на Україні. (К), 19.15 — Святковий концерт. (Львів). 19.45 — «КВН-6». 21.45 — «Осінні прозори». (К), 22.05 — «Мертвий сезон». Художній фільм. І. Серія. 23.10 — «Таланти твої, Україно».

НЕДІЛЯ, 9 листопада. Перша програма, 9.00 — Ранкова гімнастика для дітей. (М), 9.15 — Новини. (М), 9.30 — Для школярів. «Будильник». Святковий випуск. (М), 10.00 — Музичний кіоск. (М), 10.30 — Для школярів. «Шукачі». (М), 11.20 — Програма кольорового телебачення. Для школярів. Святковий концерт. (М), 12.05 — Н. Думбадзе, Г. Лоркіпанідзе. «Я, бабусю, Ліло та Ларіло». Спектакль Ленінградського театру імені Горького. (Ленінград). 15.00 — Відбірковий матч на першість світу з футболу. Польща — Болгарія. (Варшава). 2-й тайм. 15.50 — Кіножурнал. (М), 16.00 — Для воїнів Радянської Армії і флоту. Концерт найкращих мистецтв. (Одеса). 16.30 — «По-гляд». (К), 17.30 — «Кінозал кольорового телебачення». 18.00 — Центральний театр дяків — у нас в гостях. (М), 19.00 — «Клуб кіномандрівників». (М), 20.00 — Телевізійний театр мінської міліції. «Тринадцять стільців». 21.00 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М), 21.45 — «Мертвий сезон». Художній фільм. ІІ серія. 23.00 — Нічний концерт.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 11 листопада.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35.
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 01903.

Індекс 61197.

Тираж 47000.

Зам. № 4820.